

θαύμαστος ἀναδειχθείς Ῥωσσιῶδες Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, δραστηρίως παρενέβη πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ ἐν Βελτιάγκχ λοιμοῦ καὶ πρὸς ἐπι-
κουρίαν τῶν ὑπὸ τῶν πυρκαϊῶν ἐν Ὁρεμβούργῃ καὶ ἀλλαχοῦ πα-
θόντων.

Ἡ περὶ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ πραγματευομένη φιλολογία εἶναι ἤδη
λίαν ἐκτεταμένη. Εἰς τοὺς θέλοντας νὰ μελετήσωσι τὰ περὶ αὐ-
τοῦ, συνιστῶμεν ἰδιαίτερος τὸ ἄριστον περιοδικὸν σύγγραμμα
τοῦ Διεθνoῦς Κομιτάτου (Bulletin international des sociétés
de secours aux militatres blessés), τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται κατὰ
τριμηνίαν καὶ τιμᾶται ἀντὶ 6 φράγκων κατ' ἔτος.

Ταῦτα εἰσὶν ἐν συνόψει τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν μέγαν διεθνή
θεσμὸν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, καὶ εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἐργασίαν
τοῦ Ἐπικούρου τῶν ἐν πολέμῳ τραυματιῶν Συλλόγου ἐν Ἀθήναις.
Ὁ θεσμὸς οὗτος ἐνδιαφέρει τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, οὐ μόνον ὑπὸ
τὴν ἔποψιν τῆς πρακτικῆς ὠφελείας τῆς ὁποίας ἐγένετο πρόξενος
ὑπὲρ πασχόντων συμπολιτῶν μέχρι τοῦδε καὶ δύναται ἔτι νὰ γίνῃ
εἰς προσεχῆς μέλλον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ὑψηλοτέραν καὶ ὅλως
ἀφιλοκερδῆ οὕτως εἰπεῖν ἔποψιν τῆς ὑψηλῆς διεθνoῦς φιλάνθρω-
πικῆς ἐννοίας, τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύει. Καὶ ὡς ἐκ τῶν παρα-
δόσεων καὶ ὡς ἐκ τῶν τάσεων αὐτοῦ, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἰδιαι-
τέρως ἐνδιαφέρεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεγάλης ταύτης ἐννοίας

Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ ΚΟΖΑΚΗΣ.

ΟΦΦΕΝΠΑΧ

Ὁ ἔξοχος ἀνὴρ καὶ ἐπιφανὴς μουσουργὸς Ἰάκωβος Ὁφφενπαχ
ἐγεννήθη ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1819, ἀπεκατέστη δ' εἰς Παρισίους τὸ
1842, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα μαθηματὰ τῆς μουσικῆς παρὰ τοῦ
H. Alexander. Ὡς μόνον περιουσίαν εἶχε τὸ «Βιολιντσέλλο» του
εἰδικώτατος εἰς τὸ ὄργανον τοῦτο γενόμενος, μόλις δὲ διὰ τού-
του ἠδύνατο νὰ πορίζηται τὰ ἀπολύτως πρὸς τὸ ζῆν χρεσιώδη.

Ἐναγωνισθεῖσας βαθμηδὸν τῆς ἀξίας του ὡς ὄργανοπαίχτου, συμπεριελήφθη οὗτος ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ τοῦ *Κωμικοῦ Μελοδράματος* μετὰ μισθοδοσίας 83 φράγκων κατὰ μῆνα. Τὸ πρῶτον μουσικὸν αὐτοῦ ἔργον ἦτο ἡ μελοποίησις τοῦ κωμειδουλίου «Πασχάλ καὶ Σαμβέζ». Τὸ δεύτερον ἡ «Ἀλκόβα». Ταῦτα τὰ ἔργα προεβίβασαν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἐκλήθη ὡς διευθυντῆς τοῦ *Γαλλικοῦ Θεάτρου*, τοῦτο δὲ κατὰ τὸ 1847. Ἐν τοσοῦτῳ τὰ ἔργα αὐτοῦ δὲν ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τῶν Θεάτρων, τοῦθ' ὕπερ ὅμως καὶ δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν ἐξουχον τεχνήτην, ὅστις ὅπως παρασταθῶσιν αὐτὰ ἔσπευσε νὰ ἰδρῦσῃ ὡς ἴδιον θέατρον, τὸ θέατρον *Bouffes—Parisien* παραστήσας ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1855 τοὺς «Δύο τυφλοὺς». Ἐκτοτε μετὰ καμάτου ἀσχοληθεὶς παρήγαγε μέγαν ἀριθμὸν μουσικῶν ἔργων, κατὰ δὲ τὴν ἑκατοστὴν παράστασιν τοῦ μελοδράματος «Ἡ κόρη τοῦ ἀρχιτυμπανιστοῦ» ὅπερ καὶ τὸ νεώτατον ὄλων, ἐν συμποσίῳ ἔφερε τὴν ἐξῆς πρόποσιν «*Πῖρω ἐπὶ τῇ ἑκατοστῇ παραστάσει τῆς Κόρης τοῦ Ἀρχιτυμπανιστοῦ, ἅμα δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἑκατοστῷ ἔργῳ μου.*

Ὁ Ὀφφεμπαχ εἶχεν ἀναλάβει τὴν Διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου *Caïté* πλὴν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεώς του μάλλον ἐζημίωσε τὴν δι' ἰδρωτός κτηθεῖσαν περιουσίαν του, δι' ἣ καὶ παρητήθη τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης μεταθὰς κατὰ τὸ 1857 εἰς Ἀμερικὴν ἔνθα ἔδιδε συναυλίας, ἐπέστρεψε δὲ εἰς Παρισίους ψυχικῶς καὶ οἰκονομικῶς εὐθυμὸς. Τὸν Ὀφφεμπαχ πολὺ ἐξετίμα ὁ *Ροσσίνης* ὅστις ἔγραψε πρὸς αὐτὸν «εἶσθε ὁ Μοζάρ τῶν Ἑλλισίων πεδίων».

Ὁ Ὀφφεμπαχ ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ εἰργάζετο πολὺ ἠρέσκετο εἰς τὸν κλλωπισμὸν, ἐλάλει δὲ πάντοτε περὶ θεάτρου μετ' εὐθυμίας, ἦν προσηκὴς τοὺς τρόπους, καὶ λίαν ἠγαπᾶτο παρὰ τῶν διασήμων συγχρόνων ἠθοποιῶν.